

24 giờ cưa mắt ngày tù

Tác Giả: Phan Vũ

Thứ Bảy, 10 Tháng 4 Năm 2010 09:44

Tháng Tư, ngày 30, năm 1975, mắt màn đen khùng lờ rờ iếp xuống dân miền Nam, tấc đi tù do và mũi nhân quyên.

Cán bộ Công Sản tuyên huấn lên tiếng nói với chúng tôi: “Các anh có tội với nhân dân và tấc quỳ. Do đó các anh mắt quyên công dân. Có tội o tấc, đấc c tha v, các anh phải làm đấn xin mũi quyên công dân.” Tôi thm nghĩ, có tội với nhân dân và vớ i tấc quỳ c có nghĩa là hai cấn chân tôi mang hai cái còng sấc 10 ly sấc 24 giờ.

Binh sĩ VNCH bắt bấc đi tù cấn i tấc o sau ngày 30 tháng 4, 1975. AFP/Getty Images.

Mắt quyên công dân có nghĩa là mắt quyên công dân tấc do. Làm đấn xin mũi quyên công dân có nghĩa là xin quyên công dân Xã Hội Chủ Nghĩa. Tấc cấn i tấc o không làm vì quyên công dân Việt tấc do không bấn mấc.

Nm trên sấp gấn nhám đy mấc cấn a, dài 8 mét rấn 2 mét, đứ đứ trên ba lô quấn áo, hai chân bấn xâu mũi bấn hai cái còng sấc 10 ly hình chấn U chấn p vào cấn chân, hai đứ còng uấn cong thành chấn O, xuyên qua chấn O là mấc cây sấc 10 ly dài hấn 10 mét, khóa mũi i bấn hai đứ bên ngoài tấc ng gấn. Mũi xâu sấc có đứ sáu tù nhân.

Tôi có tội và tôi phải i tấc tù. Đúng. Tấc do và quyên con ngấn i mà tấc tiên Lấc Hấn đứ mũi cho tôi và con cháu tôi đã mấc. Tôi chấn p nhấn và không than vắn. Đem dài vì không ngấn đấc c, vì tiếng khóc tấc tê cấn nh vớ không tỉn mua gấn o nuôi con, nuôi cha mấc, con phải nghấn hấn c, ăn mỳ thấn c ăn cấn trấn c cấn a hàng ăn uấn ng. Không ngấn, vì rấn p tấc các khe gấn bò ra hút máu, vì tiếng thét khi chuấn cấn ng cấn vào các mấc ghấn đứ y mấc, vì tấc ng lại cấn a mình, cấn a v, và cấn a con.

24 giờ của một ngày tù

Tác Giả: Phan Vũ

Thứ Bảy, 10 Tháng 4 Năm 2010 09:44

Guồng máy chính quy ở Sài Gòn bị xóa bỏ, thớt nghiễm nhiên toàn bộ, xó xách nhà máy ngừng hoạt động: nền kinh tế sụp đổ không còn. Quê hương bị bỏ quên không còn. Những chuyên viên kinh tế Cộng Sản ở các đảo tởm tởi Liên Xô và các nước Cộng Sản Đông Âu trở thành những sinh viên kinh tế thớt rớt xuống năm thớt nhớt rớt nền kinh tế phần lớn của miền Nam.

Thật kỳ này, báo Sài Gòn Giải Phóng đăng những bài học kinh tế năm thớt nhớt do Lâm Võ Hoàng viết. Những máy Sài Gòn được nhốt ở sông. Ngô Công Địch viết bài báo chửi trích. Họu qu: tở Địch Tín bị đóng cửa và nhà in bị hớt.

Tôi nằm nhìn trời xanh, có ánh trăng, lúc thì trăng tròn, lúc thì trăng khuyết, trăng mọc lên rồi trăng lặn xuống. Tôi đếm sao, những khe hở giữa các ngôi sao và mái tóc quá đẹp, chửi vẩn vẩn một chút ngôi sao. Có đêm trời đen như mực tàu, gió rít thổi như có tiếng than khóc của người đâu vang vọng, mưa đổ như thác, gió thổi mưa đổ như búa bổ trên tôn thiếc, như có ai ném hòn thù cho họ cười nhạo. Còn trời đổ mưa thớt dột.

Bây giờ sáng. Tên du kích kéo dây xích 8 ly trên nền xi-măng, tiếng kéo lê kêu sột sột, lách cách ma quái, rồi những tù nhân mới tái xanh, không biết viết Cộng Sản làm gì với dây xích. Một tên du kích mở khóa bên ngoài tiếng, kéo dây xích ra khỏi các còng. Một tên khác mở toang cửa phòng giam, da mới xanh mét như màu lá chuối non vì sột rết. Vài tên du kích khác đứng trên sân, tay lăm lăm khẩu AK. Tên du kích gõ gõ gõ 16 tuốt, bịt cửa vào, kéo theo sợi dây xích, vòng vào cửa chân trái của người tù trong còng và khóa lại. Sau khi khóa cửa chân người tù ngoài còng, gõ gõ gõ ra vào, tên du kích ra lệnh: “Cơm bỏ, bịt cửa xuống, và ra sân.” Bỏ là một bình ni-lông một gallon (4 lít), khoét một lỗ nhỏ, đổ đi đổ về tay cầm, dùng để tưới tưới. Xấu chuốt sáu người tù sắp hàng dài trên sân, sợi dây xích nối liền sáu người tù với nhau, gió thổi bay bụi đất khắp sân.

“Các anh bịt cửa tở!” tên du kích ra lệnh.

Người tù nào bịt cửa chân trái trước cầm tay đầu gối cửa chân vì người đứng sau bịt cửa chân mới trước. Rút kinh nghiệm, một người tù phớt hô lên: “Trái, phải, trái, phải” để tránh dây xích sột cửa chân. Ra tới hàng rào, một người tù sâu 1.5 mét, rượt hớt mét, dài 10 mét. Một tù nhân tái xanh, chân tay run rẩy. Một ý nghĩ thoáng qua: chúng ta bị chôn sống. Tắt cửa đổ xuống!

“Đi tưới, mua nước tưới phải không?” Tiếng lách cách lên đổ vào nòng súng. Khi gõ gõ tở hớt, mấy người tù phớt: hớt xí!

24 giờ của một ngày tù

Tác Giả: Phan Vũ

Thứ Bảy, 10 Tháng 4 Năm 2010 09:44

Tôi bước lên hai tấm ván bìa ngang hai tấc, dài hai mét. Tôi ngồi xuống đi vớ sinh. Ngồi ở bên cạnh tôi vớ a thớ vớ sinh xuống, tấc thì mất đám mây ruồi xanh bay qua mất tôi. Sợ quá, tôi nhồm mất lòi. Có con đòng vào tay tôi, tôi vớ i xua tay. Thốt là khờ ng khi p! Khi nhìn xuống, tôi thấy mất cái cấn xé tre to, đờy bở lúc nhúc. Tôi rùng mình, nhồm mất lòi: thốt là ghê tởm! Nếu chưa may mất ai đó rờ i vào cái cấn xé đó... Trờ i i... Tôi không dám nghĩ tiếp. Cảnh tượng này đờn vớ i tôi năm tôi 42 tuổi. Hình ảnh khờ ng khi p ghê rờn khó quên...

“Sài Gòn đờc giớ i phóng. Cách mạng đã thành công.” Dù sao con bở còn đờc tở do bò lờ t, không mang công suất ngày đêm như tôi. Chúng tôi là cá mồi nỏ m xỏ p lỏ p trong hồ p gỏ. Con chó bở vào chuồng thì chỏ nó mớ xích cho nó. Cảnh sát trờ i tù đờ a ngỏ i tù nguy hiỏ m vào xà lim và khóa cỏ a, thì tù nhân đờ a tay qua cỏ a sỏ cho cảnh sát mớ cồng.

Quân khờ ng bở Al Qaeda bở nhỏ t tở i trỏ i Guantánamo có xà-lim sỏ ch sỏ, mớ c quỏn áo trờ ng, ngỏ i đờc kinh Koran. Cuỏ i xà lim có mất bàn cỏ u ngỏ i và cuỏ n giỏ y vớ sinh. Còn tôi, vớ sinh xong, tôi sỏ đờ ng giỏ y báo, khi giỏ y báo hỏ t phỏ i xé áo thung... Tủ cỏ i tỏ o đờ ng đờ y, trỏ vớ phòng, bở dây xích và khóa ra, rỏ i mang cồng vào. Mỏ i i lỏm ngày, mỏ i đờc c xỏ i vài gàu nỏ c, giỏ t quỏn áo qua loa, rỏ i mang vào phòng mà phỏ i. TV FoxNews Channel chiỏ u mớ t ngỏ i lính Mỏ đờ y xe quỏn áo đã giỏ t máy, sỏ y khô, và trao lỏ i cho tù nhân khờ ng bở. Thốt là chua xót.

Khi tôi ngỏ c mất nhìn ra phía trỏ c, mỏ i đờ u súng AK đen ngòm chỏ a thỏ ng vào ngỏ i tôi. Đêm ngày 24 tiỏ ng đờ ng hồ quanh tôi có súng ngỏ m thỏ ng vào tôi, sỏ n sàng nhỏ đờ n: “giớ i phóng,.. ngày vui đờ i thỏ ng...”

Tôi thấy trên TV Sài Gòn, Tôn Đờc Thỏ ng, Lê Duỏ n, Lê Đờc Thỏ ... đờ ng trên ban công dinh Đờc Lỏ p, cỏ i hỏ n hồ trong khi cũng trên TV chiỏ u cỏ nh mớ t sĩ quan cao cỏ p Hỏ i Quân đờ trình đờ n hỏ c tỏ p làm tù nhân... các sĩ quan cỏ p tỏ ng và tá khác tỏ t đờ n nỏ nỏ c... nhiỏ u hỏ sĩ quan anh hùng tỏ giỏ t mình đờ khỏ i rỏ i vào tay đờ ch. Tôi nhỏ cỏ nh chiỏ u Thỏ Tỏ ng Nhỏ t Tojo mớ bỏ ng hara-kiri. Tôi cũng nhỏ cái clip TT Nguyỏ n Văn Thiỏ u và Thỏ Tỏ ng Trỏ n Thiỏ n Khiỏm, “thuyỏ n trỏ ng và thuyỏ n phó” mất quỏ c gia, là nhỏ ng ngỏ i lính “tháo chỏ y” đờ u tiên ra khỏ i Saigon trong khi Sirit Matak, ngỏ i Cam-bỏ t cá mỏ n Đỏ i sỏ Mỏ và lỏ i đờ n tỏ i. “I cannot, alas, leave in such a cowardly fashion... I have committed this mistake of believing in you, the Americans.” (Than ôi, tôi không thỏ bở trỏ n mớ t cách nhỏ c nhỏ thỏ ... Tôi đã phỏ m lỏ i này là đã tin vào quý vớ, nhỏ ng ngỏ i Mỏ ...) (Larry Berman, Prologue 3, No Peace, No Honor...) Tôi hỏ c sỏ Viỏ t, Võ Tá nh chỏ t vớ i Thành Diỏn Khỏnh, tỏ nh Khỏnh Hòa; Phan Thanh Giỏ n uỏ ng đờ c đờ c vì không giỏ đờ c ba tỏ nh Nam Bỏ ...

24 giờ của một ngày tù

Tác Giả: Phan Vũ

Thứ Bảy, 10 Tháng 4 Năm 2010 09:44

Mỗi giờ sáng, của phòng mở ra. Một du kích, quần áo nhàu nát, vô phòng mang hai cái thau nhôm móp méo, cúi bèn: một cái để rửa cơm, còn thau kia để rửa nước rửa chén cá lống bống. Tôi để cơm chén cơm hôm. Tôi múc một muỗng nước rửa chén, đổ vào miếng. Mùi thơm của nước rửa chén làm nôn óe. Tôi cứ nuốt xuống nhúng miếng cơm vào nước rửa chén.

“Ngày trước, chúng nó tù, để ăn cơm gạo trắng, thớt cá kho,” một tù nhân nói, “nay chúng nó cho chúng mình ăn không khác gì cho heo ăn.”

Tôi thở dài. Thân thể tôi yếu dần, đi đứng lơ lửng. Tôi cứ tiếp tục đi đến giờ sáng khuya. Có tù nhân không đi đứng được mà phải bò. Đúng là sự phẫn nộ, nguyền rủa và trả thù. Vũ Thị Hiền, tác giả cuốn sách Đêm Giữa Ban Ngày nhìn thấy chủ tịch nước ngồi trên bò lên ăn cơm tù của ông. Tâm trí của Vũ Thị Hiền chắc không khác tình trí của tôi trước đó. Tuy nhiên nguyền rủa và trả thù Al Qaeda để các phi công và ba bà ăn: nguyền rủa lính Mỹ bỏ rơi cái khay để bánh mì, miếng thịt, một quả táo, có cái khăn trắng kín, đem tới phòng xà lim. Dân trí cao vì kiến thức cao và hành động đi xa nguyền rủa và nguyền rủa cũng khác nhau...

Đã ba giờ chiều, tù nhân sắp xếp, có tù nhân đem đi chôn. Nhìn qua kính cửa các tấm ván vách, tôi nhìn thấy bên tù nhân khiêng một cái chiếu có lác cuốn tròn, hai tù nhân một đầu chiếu. Có tiếng nói từ phòng kế bên: tù nhân là trung sĩ... nguyền rủa K. Sĩ, H. Nai... trung sĩ trình sát... Một ý nghĩ thoáng qua đầu tôi, có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ nằm trong một cái chiếu cói khác... Đói khát, đói bệnh tật, không thu được men của trả, rồi chết: cái chết tự nhiên trong bệnh phúc trình. Chết hôm nay.

Cơm chiếu xong, nhúng vào nước, tôi nằm suy nghĩ về thân phận của tôi. Khi tôi lên 10, từ Phú Yên ra đến Thanh Hóa, các trường công đầu đóng cửa. Tôi về quê Hà Trung, Thanh Hóa cày ruộng. Một phép lạ đã đưa tôi vào Huế học lớp, ba tuần là trước ngày 19 tháng 12 năm 1946. Sau 2 tháng, quân đội Pháp trong Đà Nẵng ra gọi phóng Huế và tôi được đi do.

Tại Saigon, tôi về đi làm về đi học để kiếm một nghề mà sống. Tôi về của nhà triết học và toán học Gaston Bachelard thúc đẩy tôi học cao (Gaston Bachelard là nguyền rủa bán hoa tại Paris. Năm 30 tuổi, ông mới đi thi tú tài và học lên tiếng sĩ toán và triết học) nhúng chiếu tranh đã đưa tôi đi học cách giới miền Nam và vì bên trả tôi đi vào nhà tù của tôi.

Thật là tôi, trước tôi, và sau tôi, của miền Bắc và Nam, vào đầu trường để gặp nhau - lịch sử Trần Hưng Đạo và tái diễn. Hồ Chí Minh, Võ Nguyên Giáp, và để của Sĩ và nhúng chiếu quy định của chính quyền và cải tạo bệnh sốt máu. Chuyên chính, để tài, và tôi nhận đã thấy miền Nam. Chính sách của miền Nam yếu kém - miền Nam không chịu trả tiền gọi phóng miền Bắc

24 giờ của một ngày tù

Tác Giả: Phan Vũ

Thứ Bảy, 10 Tháng 4 Năm 2010 09:44

và chờ bọ o v lãnh th mi n Nam. Trên võ đài, võ sĩ chờ th th nh t đ nh là thua vì th công là th th c a ta c ng thêm th đánh c a ta. Vì t c ng pháo vào ch B n Thành trong khi H Chí Minh đ c b o đ m an toàn u ng trả Thái Nguyên và hút thu c Philip Morris t i ph Ch T ch Hà N i. Th t bu n c i...

Vì nh ng lý do nào M b r i Saigon? T i sao h không thích chúng ta? Nh ng có 58,000 lính M ch t vì chúng ta, t i sao? V y ai ng h chúng ta và ai ch ng chúng ta? Tôi không có câu tr i. T i sao m t s c u chi n binh M ném tr nh ng huy ch ng mà h đã ph i đ máu, m hôi, và c c kh đ có? Sinh viên M nghĩ gì khi treo c Gi i Phóng Mi n Nam?

Tôi nghĩ nguyên do là h không hi u bi t b n ch t th t s chi n tranh Vi t Nam. Không ai gi i thích cho h hi u bi t, ngay c Bùi Di m và Nguy n Kim Ph ng, đ i s VNCH t i M , cũng không có thuy t trình, gi i bày trên TV M và báo chí M , h i lu n, ph n bác lu n đ i u sai l c. Nguy n Thái Bình, du h c sinh đ t Saigon đã c p máy M trên đ ng v Vi t Nam.

Nay, năm 2000, tôi đã tìm ra nguyên do: Phim We Were Soldiers đ a theo sách We Were Soldiers Once... and Young, T ng Lt. General Harold G. Moore vi t, “In the broad, traditional sense that ‘we’ who went to war was all of us, all Americans, though in truth at that time the larger majority had little knowledge of, less interest in, and no great concern with what was beginning so far away.” (Theo nghĩa r ng và truy n th ng, r ng ‘chúng ta’ đi đánh gi c là t t c chúng ta, t t c ng i M , m c đ u s th t vào th i đ i m đó, đ i đa s khá l n hi u bi t r t ít, không có i ích nhi u, và không quan tâm l n đ n nh ng s ki n đang b t đ u di n ra m t n i quá xa.) (We were Soldiers Once... and Young, Prologue.)

Nay, tôi cũng bi t t i sao có 58,000 lính M ch t - T ng Moore vi t ti p, “...This is a love story, told in our own words and by our own actions... we went where we were sent because we loved our country. We were draftees, most of us, but we were proud of the opportunity to serve that country (Vietnam) just as our fathers had served in World War II and our older brothers in Korea.” (...đây là m t chuy n tình, nói b ng ngôn ngữ riêng c a chúng ta và b ng hành đ ng riêng c a chúng ta... chúng ta đi đ n n i mà chúng ta đ c g i t i vì chúng yêu đ t n c c a chúng ta.

Chúng ta đ u là lính quân đ ch, ph n l n trong ch ng ta, nh ng chúng ta hãnh di n vì c h i chúng ta ph c v x s đó [tác gi nói là Vi t Nam] đúng nh cha ông chúng ta đã ph c v trong Th Chi n Th Hai, và anh ch l n c a chúng ta đã ph c v t i Nam Hàn.) (Prologue) Th t là cao th ng!

24 giờ của một ngày tù

Tác Giả: Phan Vũ

Thứ Bảy, 10 Tháng 4 Năm 2010 09:44

Tôi ngồ thiồ p đi... Nhồ ng lúc 12 giờ khuya, tiồ ng la phát ra tồ mồ t căn tù, “Cán bồ, Cồ p cồ u! Cán bồ, có ngồồ i tồ tồ!” Cán binh Viồ t Cồ ng tồ i quát tháo inhồ i. Có tiồ ng đáp: “Anh này lồ y cái đũa tre móc gân máuồ cồ.” Mồ t thanh niên tồ tồ; thồ t là uồ ng cho tuồ i thanh xuân đồ y tồồ ng lại; sao lồ i chồ n cái chồ t? Có lồ anh ta chán nồ n, mồ t niồ m tin cho cuồ c sồ ng mai sau. Tôi phồ i nhồ n nhồ c đồ sồ ng, nhồ t đồ nh tồồ ng lại sồ xán lồ n.

Kồ niồ m ngày 30 Tháng Tồ thồ 35, chúng ta “ngồồ i Mồ Viồ t sồ ng sót và con cháu” tồ tồ p quanh Tồồ ng Đài Chiồ n Sĩ Viồ t Mồ, mồ i gồ i 58,000 vong linh Mồ và 300,000 vong linh Viồ t vồ đồ vinh danh, mồ i gồ i các thồồ ng phồ binh Mồ và Viồ t, và thân nhân Mồ và Viồ t có cha, mồ, chồ ng, vồ, con, và cháu đã hy sinh cho miồ n Nam đồ n đồ chúng ta tồ lòng tri ân, cồ m tồ.